

τωτέρας μάλιστα τάξεως, εἶναι ἀξιοπαρατήρητος. Καίτοι διάγουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τοὺς ἀγρούς, βόσκουσαι μικράν τινα ποιμήνην ἢ θερρίζουσαι, ἀλλὰ προσυλάττονται τόσον καλῶς ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καλυπτόμεναι τὸ πρόσωπον, τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας, καὶ ἀφίνουσαι μόνον τοὺς ὀφθαλμούς ἐλευθέρους, ὥστε διατηροῦσιν ὅλην αὐτῶν τὴν λευκότητα. Ἡ συνήθεια αὕτη, ὡς ἐπληροφόρηθην, εἰς οὐδεμίαν ἄλλην νῆσον, ἢ ἄλλο μέρος τῆς Ἑλλάδος παρατηρεῖται, καὶ ἄγνωστον πόθεν ἐπεκράτησε.

Ταῦτα, ὀλίγα ἐκ τῶν πολλῶν ὑπῆρξαν τὰ παράδοξα ἐν Κύνῳ συμβάντα μου, καὶ αἱ βραχεῖαι περὶ αὐτῆς παρατηρήσεις μου, τὰς ὁποίας ἐκθέτω, ὅχι χάριν ἐπιδείξεως, διότι ἄχαρι καὶ ἄμουςον τὸ ἀντικείμενον, ἀλλὰ κατὰ προτροπὴν πολλῶν ἀξιολύμων φοιτητῶν καὶ ἐρασιμῶν κυρίων, οἵτινες ἐπαθὼν ἐπίσης πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ἐν τοῖς λουτροῖς. Ἐλπίζομεν, ὅτι, οὐδὲν εἰς τὸ ἐξῆς τῶν ἐφετειῶν ἀτόπων θέλει συμβῆναι, καὶ ὅτι οἱ μέλλοντες φοιτηταὶ δὲν θέλουσι βλασφημῆσαι ὡς ἡμεῖς τὴν ὥραν τῆς εἰς Κύνον μεταβάσεώς των.

Κ. Π.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΡΚΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΡΙΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.)

• Γουσταῦος, τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ.

Οἱ Σ κ ἄ λ θ ο ι, ἢ ὑπὲρον Β ἄ ρ δ ο ι, ἦσαν ποιηταί, προφῆται καὶ ῥοιδοί, τῶν ὁποίων τὰ ἔθνη, πολυμερῶς καὶ ἱερὰ ἄσματα περιέχουσι τὰς πρώτας σκιαγραφίας τῆς μυθολογίας καὶ θεολογίας, καὶ ἀποτελοῦσι τὸ ἡρησκευτικὸν τῆς Ἀρκτοῦ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐνομαζέται Ἐδδα. Εἶναι γεγραμμένα εἰς Ἰσλανδικὴν γλῶσσαν, καὶ καθ' ὅσον πηγάζουσιν ἀπὸ τῶν εἰς Ἰσλανδίαν μεταναστάντων Νορμανῶν, εἶναι γερμανικῆς καταγωγῆς. Βλ. τούτων ἐλήφθησαν αἱ σκηναί, τὰς ὁποίας θέλω νὰ κοινοποιήσω πρὸς σέ, φίλη ἀδελφή. Κατὰ πρώτον θέλομεν περιιθῇ ὀλίγον τὸν οὐρανόν, καὶ ἔπειτα θέλομεν γνωρισθῇ μετὰ τῶν κατοίκων αὐτοῦ.

Ἐὰν δὲν φοβῆσαι τὴν οὐρανοπορίαν τῆς ἄρκτου, θέλομεν ἀναβῆναι θαρρᾶλῶς ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς, ἑπταχρόου Βιφρόστας. Ἄλλα πρότερον πρέπει νὰ ἱκετεύσωμεν τὸν Χεῖμδαλον, ν' ἀφήσῃ ἡμᾶς νὰ περάσωμεν ἐλευθέρως, διότι ὁ κιμβρικός οὐρανὸς ἔχει θαυμαστὸν τινα φύλακα. Εἰς τοὺς πόδας τῆς οὐρανιας γεφύρας Βιφρόστας κατοικεῖ ὁ θαυμαστός οὗτος θεὸς ἐν τῷ Χιμενβούργῳ καὶ φρουρεῖ τὸν οὐρανὸν κατὰ τῶν γιγάντων. Ὁ Χεῖμδαλος κοιμᾶται ὀλιγώτερον, ἢ ἐν πτηνῶν, καὶ ἔχει τόσον ὀξείαν ὄρασιν, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν νύκτα δύναται νὰ βλέπῃ ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν μίλια μακράν. Τὸ οὖς αὐτοῦ ἀκούει τὴν χλῆν φουμένῃν εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ τὸ ἔριον εἰς τὸ δῆρμα τῶν ἀρνίων. Φαίνεται βαθύ μέτωπον ἔχων, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν καταδιδασμένον εἰς τὸ ἀτάραχον στήθος. Ἐν κοκαίριᾳ καλύπτεται διὰ μακροῦ βροχοπεπνδύτου. Ἡ Βιφρόστα εἶναι τὸ οὐράνιου τόξον καὶ ἡ γέφυρα πρὸς

τὸν οὐρανόν. Ἐνίοτε ἀφίνουσιν αὐτὴν οἱ θεοὶ νὰ φαίνεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ παροτρύνῃ αὐτοὺς, νὰ ἀποδείξωσιν ἑαυτοὺς ἀξιούς τοῦ οὐρανοῦ. Ἐπὶ ταύτης τῆς Βιφρόστας ἐλαύνουσιν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπιπτοὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ πεσόντων ἡρώων, συνωδευόμεναι ὑπὸ ταγματῶν Οὐάλκνυρῶν (νεκρικών θεαινῶν), ὠραιολάτων, χαριστάτων ὄντων, αἱ ὁποῖαι ὠπλισμέναι μετὰ κόρυθος καὶ θώρακος, τρέχουσιν ἐπὶ περυσίων ἵππων, καὶ εἰσάγουσι τοὺς ἡρώας εἰς Οὐάλκνυρ, τὸν παράδεισον τῶν ἀνδρείων. Οἱ μαχηταὶ διψῶσι μετὰ τὴν ἀφῆσιν αὐτῶν καὶ μετὰ τὰς εὐφροσύνας, αἰτίνες περιμένουσιν αὐτοὺς εἰς τὰ θεῖα ἄλση τῆς Οὐαλχάλλας, ὅπου αἰωνίως πρέπει ν' ἀγωνίζονται, οἰκοῦνται, τρυφῶσι καὶ νὰ πίνωσιν ἐξαίρετον ζύθον δύο βαθμῶν (εἶδος ζύθου δυνατωτέρου καὶ καλλιτέρου) ἐξ ἐπηργυρωμένων κεράτων καὶ ἐκ τῶν κρανίων τῶν πεφονευμένων ἐχθρῶν αὐτῶν. Ὡσαύτως εὐθὺς ἱατρεύονται ἐκεῖ πάντα τὰ τραύματα αὐτῶν καὶ δὲν αἰσθάνονται πλέον κανένα πόνον.

Ἐπειδὴ ἀρκετὰ ἤδη περιήλθομεν πρὸς τὸν ποδῶν τῆς Βιφρόστας καὶ ἐλάβομεν παρὰ τοῦ Χεῖμδαλου εὐμενῆ ἀδείαν, ἀς ἀναδῶμεν θαρρᾶλῶς. Μόνον προσέχῃς, μὴ σκοτοδινησῇς! — Σιωπή! — ἀν δὲν ἀπατῶμαι, πηγαίνουσιν ἤδη οἱ θεοὶ εἰς τὴν τράπεζαν. Φιλιτάτη! ἤδη δύναμαι νὰ σοὶ γνωρίσω πολλοὺς, τοὺς ὁποίους ἄλλως μετὰ πόνου ἔπρεπε νὰ ἀναζητῶμεν. Ἀλλὰ πρὶν ἔτι εἰσελθῶμεν, θέλω νὰ σοὶ εἰπῶ ἔτι μόνον, ὅτι ὁ οὐρανὸς οὗτος ἐνομαζέται Οὐαλχάλλας, ὅπερ σημαίνει τὸ πόνον ἀνέσεως καὶ συναναστροφῆς τῶν φρονευνόντων. Οἱ Σκάλδοι περιέγραφον τὴν Οὐαλχάλλαν ὑπερβολικῶς τερπνὴν, ἵνα ἐρεθίζωσιν ἔτι μάλλον τὸ θάρρος τῶν μαχητῶν καὶ μὴ ἀφίνωσιν αὐτοὺς νὰ φοβῶνται τὸν θάνατον, ὅστις μετέφεραν αὐτοὺς εἰς τόσον λαμπρὸν βίον.

Αἱ πόλαι τῆς Οὐαλχάλλας ἀνοίγουσιν, ἐλθέ, ἀδελφον, καὶ θαύμασον! τί ἐπαθες; εἶσαι ὅλη τεταραγμένη! Σύνελθε ὀλίγον, ἵνα θυνηθῇς ν' ἀκούσῃς μετὰ προσοχῆς τὸν πιστὸν σου ἀδελφὸν Γουσταῦον.

Ἀνέκυψας ἐκ τῆς ταραχῆς; Νῦν ὁδὸς προσοχῇν εἰς ὅτι, θέλει σοὶ δεῖξει ὁ ἀδελφός σου! πατοῦμεν εἰς τὴν πρώτην καθέδραν ταύτην τῆς θεῖας ἐπικρατείας Ἀσγάρδην, τὴν γλοανθὴ τῶν θεῶν πατρίδα, καὶ βαδίζομεν εἰς τὴν τερπνὴν χώραν Γλαδχείμην, ἐν ᾗ κείται τὰ βασιλεῖα τῶν βασιλείων τῶν οὐρανῶν. Ταῦτα φέρουσιν ἅπαντα κατ' ἐξοχὴν τὸ ὄνομα Οὐάλκνυρ, εἶναι ὑψηλότερα πάντων τῶν ἄλλων, εἶναι ὠκεοδημένα ἐκ χρυσοῦ καὶ τεθολωμένα διὰ χρυσῶν ἀψίδων, ὑψηλὰ εἰς τὰ πατώματα, μετ' ἴσων θυρῶν. Ἄς εἰσελθῶμεν διὰ τῆς θύρας, ὑπὲρ τὴν ὅποιαν ἐπαιωρεῖται ὁ χρυσοῦς αἰετός. Βλέπεῖς ἐκεῖ εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς τραπέζης ἐπὶ χρυσοῦς καθέδρας τὸν ἄρρενωπὸν ὠραῖον ἄνδρα, τὸν σκυθρωπὸν καὶ σόνονον τὸ πρόσωπον ἔχοντα; Οὗτος εἶναι ὁ Ὁδίν, ὁ θεὸς τῶν θεῶν. Ἀπὸ τούτου καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Φρίγγας, κατάγεται τὸ γένος τῶν θεῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐνομαζέται Ἀλφασούρης, ἥτοι πατὴρ πάντων, κατ' ἄλλους δὲ ὀρθότερον Οὐάλφασέρους, πατὴρ πάντων τῶν ἐν τῇ μάχῃ πεσόντων. Ἡ Φρίγγα, ἡ μεγαλοπρεπὴς σύζυγος τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν, κοινώνει αὐτῷ τὸ θαυμαστὸν θρόνον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δύναται τις νὰ ἐπιθῇ πάσας τὰς χώρας. Πάντων τῶν ἀνθρώπων ἡ τύχη εἶναι εἰς αὐτὴν φανερά, ἀλλ' ἀναπαύεται σιωπηλῇ ἐν τῷ στήθει αὐτῆς. Ὡς θεὰ τῆς γῆς

καὶ ἰδίως πάντων τῶν ὠρελίμων λαχάνων καὶ ἀρου-
ραίων κορπῶν, φέρει τὸ ὄνομα Χέρθα.

Βλέπεις ἀριστερόθεν τοῦ Ὀδίνος καθήμενον τὸν
νέον ἐκείνον, ῥωμαλέον καὶ ὠραίον ἄνδρα; εἶναι ὁ
πρωτότοκος αὐτοῦ υἱὸς Θόρης, θεὸς τῆς βροντῆς,
κύριος τῶν ἀνέμων καὶ ἐχθρὸς πάντων τῶν γιγάντων,
διότι εἶναι ὁ δυνατώτατος πάντων τῶν θεῶν καὶ ἀν-
δρῶν, οὗτινος τὸ ἰσχυρὸν βάδισμα ἤχει ὡς λαίλαψ. Ὁ
Βάλδερος, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὁ θεὸς τῆς ῥητορικῆς
καὶ τῶν ἐννόμων ἀποφάσεων, προβαίνει ἐν τῇ δόξῃ,
κρίνου δίκην, καὶ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἔλαβε τὸ ὄνομα
Βαλδριάν τὸ λευκότατον τῶν ἀνθρώπων. Ὁ εἰρηνικὸς
αὐτοῦ υἱὸς Φορφέτης, ὅστις καθήταν πλησίον αὐτοῦ
διαλύει πάσας τὰς διαφοράς, διότι πάντες, ὅσοι προ-
σέρχονται εἰς τὸν θεὸν τῆς ὁμοιοῦς, ἐπανέρχονται
μετὰ διηλλαγμένης καρδίας. Ὁ ὦμος αὐτοῦ γείτων
Νιόρδος, ὅστις ἐν τῇ καταιγίδι τινάττει τὰς ἡχού-
σας πτέρυγας, ἵνα σισθῶσι πάντα, εἶναι ὁ θεὸς τῶν
ἀνέμων, τοῦ πλοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου. Ἡ σύζυγος αὐ-
τοῦ Σκάδα ἐξωρήκατο ἀπὸ δύο τέκνα, τὸν Φρεϊόν,
τὸν ἀγαθοποιὸν καὶ ἰσχυρὸν κύριον τοῦ ἡλίου, ὅστις
φαίνεται φέρων τὸ φωτεινὸν τοῦ ἔλαρος ἔνδυμα, καὶ ὁ
τῆς ἀγαθότητος τοῦ ὁποῦ ἐξαρτάται ἡ βροχὴ καὶ ἡ
ἐπιφάνεια τοῦ ἡλίου, οἱ καιροὶ τῆς εὐθηνίας καὶ σιτο-
δείας· ἀντὶ ἵππου ὀχεῖται ἐπὶ κάπρου χρυσοῦν ἔχοντος
τρίχωμα. Φρεΐα, ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ, εἶναι ἡ θεὰ τῆς
ἀδρότητος. Ὁ ὀφθαλμὸς αὐτῆς εἶναι αἰώνιον ἔαρ, ὁ
δὲ λαίμωδός καὶ αἱ παρειαὶ φῶς. Αὕτη ἡ ἡπιωτάτη καὶ
εὐμενεστάτη παστῶν τῶν θεαινῶν, ὠμίλει καὶ ὅταν
ἐσιώπα, ἐτέρπετο εἰς γλυκέα ἄσματα, καὶ ἐπήκουε
προθύμως πάντων τῶν δεομένων αὐτῆς· ἡ θελκτικὴ
αὐτῆς γείτων εἶναι ἡ Χλύα ἡ Λύνα, ἥτις εἶναι ἐτι
ἡπιωτέρα καὶ ἐπίσης ἀξιεράστος, φαίνεται πλήρης οἴ-
κτου, καὶ καταφέρει τὰ δάκρυα τῶν πασχόντων.

Ἐκεῖνος — κρίμα ἀδελφίον, ἐδραβύναμεν πολλὸ εἰς
τοὺς μεγάλους θεοὺς καὶ ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ οἱ ἄλλοι
ἀνηργέθησαν καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὰ ἱππικὰ γυμνάσια,
ἅτινα κάμνουνσι συνήθως μετὰ τὴν τράπεζαν. Μετὰ
ταῦτα κεκμηκότες κατακλίνονται εἰς ὕπνον, ἕως οὗ
ἐξυπνίσῃ αὐτοὺς ἡ ψὴν ἐρυθροπορφυροῦ ἀλεκτρυόνος
καὶ χρυσοῦν ἔχοντος λόφον. Μόνος ὁ θεὸς Τύρος,
καὶ εἰς υἱὸς τοῦ Ὀδίνος, ἔμεινεν ἔτι, διότι δὲν δύνα-
ται νὰ μετασχητῇ τῶν γυμνασίων· ὁ κακὸς λύκος
Φέρρις (Fenris) τῷ ἔραγε τὴν δεξιὰν χεῖρα, καὶ
διὰ τοῦτο καλεῖται ὁ μονόχειρ. Οὗτος εἶναι ὁ θεὸς τῆς
τόλμης καὶ τῆς ἰσχύος, μισεῖ τὴν εἰρήνην καὶ τὰς συν-
θήκας, καὶ πάντες οἱ ἄνδρες πολέμιστα εἰς τὴν εὐνοίαν
αὐτοῦ ἴστανται· διότι εἶναι ὑψηλὸς ὡς ἡ ἐλάτη, τινάσ-
σει τὸ φοβερὸν αὐτοῦ ξίφος καὶ θάνατον σπινθήροβλεπῇ
ἀπὸ τῶν βλεμμάτων αὐτοῦ. Πολλὸ διάφορος αὐτοῦ εἶ-
ναι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Βράγας, ὁ θεὸς τῆς σοφίας
καὶ ποιήσεως, ἥτις ὀνομάζεται καὶ αὐτὸς Βραγού-
ρα. Ζωοποιεῖ τὰς χορδὰς, ὥστε ἡχοῦσιν ἀρεστά. Ἡ
σύζυγος αὐτοῦ Λούνα, ἡ θεὰ τῆς αἰωνίας νεότητος
φυλάττει τὰ μῆλα τῆς ἀθανασίας, ἅτινα ἐν χρυσαῖς λο-
πάσι προσφέρει εἰς τοὺς ἡρώας, εἰσερχομένους εἰς τὴν
Οὐαλχάλλαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ χίλι-κρότι-Βουδάνας, ὁ
μέγας καὶ φοβερός Βοδάν, ἐπιματῶ ὡς θεὸς τῶν μα-
χῶν. Τοῦτον ἐπεκαλοῦντο, πρὶν ἢ ἐκστρατεύωσιν, εἰς
τοῦτον προσήχοντο πρὸ τῆς συμπλοκῆς, εἰς τοῦτον
ἔθουν τοὺς εἰς θάνατον καταδεδικασμένους.

Νῦν πολλὸ προθύμως ἐπεθύμεις νὰ μάθῃς, τί ἔρω-
γον καὶ τί ἔπεινον οἱ θεοὶ τῶν Κιμβρίων. Στρέψαι εἰς

ΤΟΜ. Δ'. (Φυλλάδ. 95)

μίαν τῶν θελκτικῶν οἰνοχόων· ἴσως σοὶ δώσῃ νὰ γευ-
θῇς. Συστέλλεις τὸ πρόσωπόν σου· καὶ τόσον κακὴν
γεῦσιν σοὶ παρέχει τὸ νέκταρ καὶ ἡ ἀμβροσία
τῆς ἄρκτου; Ναί, νοί, εἰς τὰ δάση τῆς ἄρκτου δὲν
γίνεται οἶνος, διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ ἔπρεπε νὰ ἀρκεσθῶσιν
εἰς τὸν ζυθόν. Ναί, ἀδελφίον, ζυθός, οἱ νόμοι καὶ
καὶ γὰρ ἡ ἡσαν τὰ ἀγαπητὰ ποτὰ τῶν βορείων θεῶν.
Ἐπίσης δολίγον ἤθελε σ' εὐχαριστήσῃ τὸ συμπόσιον αὐ-
τῶν· διότι βλέπεις ἐτι ἐνταῦθα τὰ δῶτα τῶν κατεδηρο-
μένων σκελίδων καὶ ὀπῶν χοιρίνων κρεάτων, ἐνθα
ἐπιδέξιως ἔπεινον ἐκ μεγάλων χρυσῶν κεράτων.

3. Νῦν ἔλθε, ἀδελφίδιον, ἔλθε, μεταδῶμεν ἐκεῖ εἰς
τὴν γιγαντιαίαν μελίαν Λαιραδορύην ἢ Ἰγ-
δροασίλην (τὸ πᾶν). Οἱ κλάδοι αὐτῆς ἐκτείνονται
ὑπὲρ τὸν κόσμον, καὶ ἡ κορυφὴ ἀνέρχεται ὑπὲρ τὸν
οὐρανόν. Ἐχει τρεῖς μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἀπεχούσας
ρίζας· ἐν τῇ μεσαίᾳ εἶναι τὸ φρέαρ τῆς σοφίας, ἐν τῇ
οὐρανίᾳ ἡ ἱερὰ πηγὴ, ἐν ᾗ οἱ θεοὶ βουλευόμενοι καὶ
ἀποφαινόμενοι τὰς ἐαυτῶν γνώμας. Πάντοτε προκύ-
πτουσιν ἐκ τῆς πηγῆς τρεῖς παρόντες αἱ Νόρναι
ὀνομαζόμεναι Οὐρδα, Οὐεράνδη, Σκούλ-
δα, ἡ παρελθόν, ἔνεστος καὶ μέλλον, ἀντλοῦσιν ἀπὸ
τοῦ ἱεροῦ τούτου φρέατος καὶ ποτίζουσι τὸ δένδρον, ἵνα
μὴ μαρυνθῇ. Ἐπὶ τῆς ρίζης δὲ τρώγει εἰς ὅρις,
ἐν τῷ φλοιῷ τρώγουσι τέσσαρες ἔλαφοι, καὶ ἡδὴ ἄρχε-
ται σῆψις ἐν τῇ πλευρᾷ, προάγγελος τοῦ μέλλοντος
αὐτῆς ἀφανισμοῦ. Αἱ Νόρναι εἶναι αἱ ὀρίζουσαι τὴν
βουλὴν τῶν θεῶν καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὴν τύχην καὶ τὸν
βίον καὶ διὰ τῶν ὑπηρετιῶν αὐτῶν ἐνεργοῦσιν ἐπ'
αὐτοῦ ὡς ἀρωγοὶ τῇ τιμωρᾷ διὰ τοῦτο καὶ οἱ θεοὶ ζη-
τοῦσι νὰ ἐξετάσωσι τὴν σοφίαν τῶν σεμνῶν καὶ ὑψη-
λῶν θεαινῶν, αἵτινες ἰσχύουσιν ὑπὲρ πάντα.

Ὡ πόσον ἀγροίκως! Βλέπεις, πῶς ἡ οὐρανία αἰξ
Χεϊδρούμη ἀνίσταται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν,
σχηματίζεται ὡς ἀνθρωπάριον καὶ τρώγει νῆα φύλλα
μελίας; Ἀντὶ τούτου χορηγεῖ εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς
ἀλεκτοὺς ἀρετὸν γάλα. Νῦν παρατήρει ἐνταῦθα
εἰς τὸ πυκνὸν δάσος, ἀλλὰ μὴ τρομάξῃ! Ἀποσύρσαι
ὀπίσω, τοῦτο δὲν με ἐκπλήττει, διότι ὁ οὐράνιος κάπρος
Σαϊρρίμνερους, τὸν ὁποῖον ἐνταῦθα βλέπεις,
ὑπερβαίνει καὶ τοὺς εἰς τὰ δάση τῆς ἄρκτου μεγίστους
καὶ ἀγριωτάτους κάπρους. Εἶδες δὲ αὐτὸν σήμερον
ἡδὴ, φίλη ἀδελφίον, διότι τὸ χοιρίνον ὀπτόν, ὅπερ
ἦν ἐν τῇ τραπέζῃ τῶν θεῶν παρατιθέμενον, ἦτον
ἐκ τούτου τοῦ τεραστίου κάπρου· ὀπτάται καθ'
ἐκάστην καὶ τὸ ἐσπέρας πάλιν ἀναζῇ· τὸ εἶδος καὶ τὸν
τρόπον αὐτῆς ἡ Ἐδδα καλεῖ ἀκατανόητον μυστήριον.

Ἄς ἀφήσωμεν τὸ τεράστιον τοῦτο ζῶον καὶ ἄς δρά-
μωμεν εἰς τὸν ἀνθηρὸν λειμῶνα, ἐν ᾧ νέμεται ὁ ὀκτά-
πους Σλείπνερους, ὁ γέννατος τοῦ Ὀδίνος ἵππος,
ὅλος εὐωδιάζων.

Τί ἤχησεν ἐκεῖ ἀριστερόθεν καὶ λάμπει τοσοῦτον,
ὥστ' ἐκθαμβώνει τοὺς ὀφθαλμούς; Τὸ λάμπον εἶναι ὁ
Γλάσωρ, τὸ προσφιλές ἄλσος τοῦ Ὀδίνος, ἔχον
χρυσὰ δένδρα, ὧν τὰ φύλλα στέφουσι τὸ πρόσωπον τῶν
ποιητῶν καὶ ἡρώων. Τὸ ἡχοῦν εἶναι δάσος φηγῶν, δι'
οὗ φέρει τερπνὸς περίπατος. Εἰσέλθωμεν! — Οὐχί,
οὐχί, φωνάζεις, ἐκεῖ ἔρχεται εἰς ἀνὴρ κρατῶν τρομε-
ρὰν σφύραν εἰς τὴν χεῖρα! μὴ φοβέῃ, ἀδελφε! εἶναι ὁ
Θόρης, μετὰ τῆς μαγικῆς αὐτοῦ σφύρας Μιορ-
νέρας, δι' ἧς παράγει τὴν βροντὴν, καταθαύει πάν-
τας τοὺς ἐχθροὺς τῶν θεῶν καὶ συντρίβει καὶ αὐτὸ τὸ
σκληρότατον, ἐν ᾧ τὸ ἰσχυρὸν αὐτοῦ βάδισμα ψοφεῖ ὡς

λαίλαψ. Αὐτὸν ἀκολουθοῦσιν αἱ δύο αἶγες αὐτοῦ, δύο φίλτατα ζῶα, αἵτινα συνήθως ζευγνύει πρὸ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἄρματος. Συχνότερον δὲ περιπατεῖ μετ' αὐτῶν εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς τοιαύτην τινὰ πορείαν συνέβη νὰ συντριβῇ τῆς μιᾶς τὸ ἐν σκέλος — ἀδελφῇ μου, τὸν θραχιονά σου! ἄς βαδίσωμεν πάλιν ἐπὶ τῆς Βιφρόστας εἰς τὴν γῆν. Καθ' ὁδὸν πρέπει νὰ σοὶ διηγηθῶ, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ καὶ Σκανδιναβοὶ ἐλάτρευον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοὺς θεοὺς αὐτῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς δρυμοῖς. Ἐκεῖ εὐρίσκοντο τὰ ἐπιμήκη τετράγωνα αὐτῶν θυσιαστήρια, περικλειόμενα διὰ σειρᾶς ἀξέστων λίθων, ἀνδρικοῦ ἀναστήματος ὕψος ἔχόντων. Ἐνταῦθα ἔκειτο ὁ φρικτὸς βωμός, τὸν ὁποῖον ἀπετέλουν τέσσαρες ὕψηλαί πέτραι καὶ πρὸ τοῦ ὁποίου ὑπὸ τὴν μάχαιραν τῶν ἱερέων ἔσταζον ἀνθρωποθυσίαι. Ἐν τῇ εἰσόδῳ ἦτο βαθύ φρέαρ, ἐν ᾧ ἐπνίγοντο οἱ δυστυχεῖς, ὅσοι ἔπρεπε νὰ θυσιασθῶσιν εἰς τὴν Φ ρ ε ῖ α ν. Κατ' ἔτος ἐώρταζον περὶ τὴν μακροτάτην νύκτα τὴν Ἰ ο υ ε λ φ ε σ τ η ν (ἀλλαγαμῶν ἑορτὴν), ἥτις ἐν εὐθυμίᾳ καὶ συμποσίῳ διήρκει ἕνα δλόκληρον μῆνα. Μόνον δὲ καθ' ἕκαστον ἑννατον ἔτος ἐγίνετο ἡ τρομερὰ μ ε γ α λ η Ἰ ο υ ε λ φ ε σ τ η, ἐν ᾗ ἐννεήκοντα ἐννέα ἀνθρωποὶ οὐχὶ μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες, παρθέναι καὶ παιδία, μετ' ἱσῶν ἵππων, κυνῶν καὶ ἀλεκτρυόνων ἐθύοντο ἢ ἐπνίγοντο καὶ ἐκρεμῶντο ἐν τοῖς ἱεροῖς δρυμοῖς.

Μάντιες παρετήρουν τὴν πτῆσιν τῶν πτηνῶν, καὶ προϋφῆτευον ἐκ τῶν σπλάγχχνων τῶν θυμάτων, ἐκ τοῦ δρόμου καὶ τοῦ χρωματισμοῦ τῶν ἱερῶν ἵππων. Οὐχὶ μικροτέραν τούτων ὑπόληψιν εἶχον αἱ Ἀ λ ρ ο ὕ ν α ἰ ἢ ἱερεῖς γυναῖκες, αἵτινες ἐπίσης προέλεγον τὰ μέλλοντα

Καλὴν ἐσπέραν, Χεῖμδαλε! — » Τώρα ἐπανερχεσθε ἐκ τῆς Οὐαλχάλλας; Σᾶς ἤρσεν ἐκεῖ; — Διὰ τί οὐχί, ἐνδοξε φύλαξ τοῦ οὐρανοῦ; Εἰπέ ὅμως ἡμῖν, φίλε Χεῖμδαλε, ποῦ θυνάμεθα νὰ εὕρωμεν τὴν εὐθυτάτην ὁδὸν πρὸς τὸν ἄδην; — » Πρέπει νὰ προχωρήσετε πρὸς βορρᾶν, ὑπὲρ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν Ἰσλανδίαν» — Ἐκεῖ καὶ ἡμεῖς προσεχῶς θέλομεν βαδίσαι· σήμερον δὲ κοιμήθητι ἡδέως καὶ δειρεύθητι πλεῖστα ἐκ τῶν τῆς Οὐαλχάλλας! Τοῦτο σοὶ εὐχεται ὁ ἀδελφός σου.

X. B.

Γουσταῦος.

Ο ΔΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

—ο—

Ὁ ἐνδοξος φιλέλλην ποιητής, Λόρδος Βύρων, κατώκει, ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι περιηγήσεως, ὅτε κατὰ τὸ 1811 ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης εἰκονογραφίης παριστώμενον μοναστήριον τῶν Φραγκισκανῶν. Ὡς γνωστὸν, ἔκειτο τοῦτο ὅπου φαίνεται σήμερον τὸ χωρογραφικὸν μνημεῖον τοῦ Λεωκράτους, τὸ κοινῶς λεγόμενον *φανάρι τοῦ Διογένης*. Τότε ἦτον εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν τὴν ηλικίαν καὶ ἦδεν τὸ ὄνομά του κατέστη περίφημον. Εἰς τὴν κατοικίαν ταύτην ἐστοιχοῦργησε τὴν *Παράφρασιν* τοῦ Ὁρατίου, τὴν *Ἀρὰν* τῆς Ἀθηναῖς, ἄλλας τινὰς

ποιήσεις ἡτινος λόγου, καὶ τέλος τὰς σημειώσεις περὶ τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἐνησχολήθη ἐπίσης εἰς τὸ νὰ συνάψῃ τὰς περὶ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος σημειώσεις, τὰς συνοδευούσας τὸ δεύτερον ἄτμα τοῦ Childe-Harold.

Ἡ μονὴ τῶν Φραγκισκανῶν ἄλλοτε ἐν Ἀθήναις.

Πολλαὶ τῶν ἐπιστολῶν αὐτοῦ χρονολογοῦνται ἐκ τοῦ μοναστηρίου τούτου, εἰς δὲ τὴν πρὸς τὴν μητέρα του ἐπιστολὴν τοιαῦτα ἔγραψε· « Πρὸς τὸ παρὸν δὲν φροντίζω νὰ ἐπιχειρήσω μακρὰν ἐν ὥρᾳ χειμῶνος περιόδειαν, καὶ ἂν ἀκόμη ἤμου βεβαρυμένος ἀπὸ τὰς περιηγήσεις ταύτας. Θέλω περιμεῖναι τὸ ἔαρ. Εἶμαι δὲ πεπεισμένος ὅτι ὀφελοῦμαι περισσότερο βλέπων τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, ἢ ἀναγινώσκων τὴν ἱστορίαν των, καὶ φρονῶ τοσοῦτον ἀλισυτελὲς τὸ μένειν οἶκοι, μεθ' ὧν τῶν περιωριστέων προλήψεων ἐνὸς νησιώτου, ὥστε ἔπρεπε νομίζω νὰ ὑπάρχῃ παρ' ἡμῖν νόμος, ἀναγκάζων τοὺς νέους νὰ περιηγῶνται ἐπὶ τινὰ καιρὸν εἰς τὰς χώρας τῶν ὀλίγων συμμάχων μας, ὅσους μᾶς ἀφῆκαν οἱ πόλιμοι. Ἐνταῦθα βλέπω Γάλλους, Ἰταλοὺς, Γερμανοὺς, Δανοὺς, Ἑλληνας, Τούρκους, Ἀμερικανούς, κλ. Ὁμιλῶ μετ' αὐτῶν, καὶ χωρὶς νὰ λησμονῶ τὴν πατρίδα μου, δύναμαι νὰ κρίνω καὶ περὶ τῶν ἄλλων, καὶ τῶν ἡθῶν αὐτῶν· ὅτε ἀναγνωρίζω πραγματικὴν καὶ τῆς Ἀγγλίας ὑπεροχὴν, (διὰ τὸ ὁποῖον, λεχθῆτω ἐν παρόδῳ, πολυκάκις ἀπατώμεθα) χαροποιοῦμαι, ὅσάκις δ' εὐρίσκω αὐτὴν κατωτέραν, τοῦλάχιστον φωτίζομαι. Ἦθελα δὲ μείναι ὅλον αἶωνα καπνιζόμενος εἰς τὰς πόλεις σας, ἢ πνιγόμενος εἰς τὰς ὀμίχλας τῶν πεδιάδων σας, χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ μάθω τόσα πράγματα, καὶ ν' ἀποκτήσω ὠρελιμωτέρας καὶ τερπνοτέρας γνώσεις. »